

ACCIO 60 CIUTADANA

EDITORIAL

Dues concepcions

La política ha d'ésser renovació; renovació constant i de procediments, seguint acompassadament la marxa evolutiva del progrés i de la civilització. L'estancament és la negació suprema, el suïcidi; significa l'indiferentisme barroer, l'incapacitat, l'inadaptació, per a copsar àmpliament aquelles noves modalitats del viure modern, les quals, en crear nous problemes, creen, així mateix, noves necessitats.

Aquesta renovació constant, és, sense cap mena de dubte, la ratlla diferencial que permet fer un estudi i situar els partits polítics dins la seva òrbita adequada. Amb potencialitat espiritual, amb fecunditat creadora, de cara al món i amb els horitzons diàfanament lluminosos, passionalment desenvolupen les seves activitats, aquells agrupaments de sava liberal i democràtica, que en un ininterromput teixir i desteixir, van avançant valerosament en una vibrant afirmació de vida nova.

Raquitisme intel·lectual, esterilitat vergonyosa atavisme secular, són els signes infamants que estigmatitzen als conglomerats anacrònics, qual finalitat essencial és girar-se d'esquenes i tancar els ulls a l'esdevenidor, fer cas omís del present i esguardant el passat, revolcar-se inconscients a tota generositat i a tota dignitat, en el llot pestilent del mar de privilegis repulsius, patrimoni vergonyant d'un ahir resolutament perdut, i que contra tota llei de natura i de progrés humà s'intenta fer reviuere.

Heu's ací la veritable significació de la propera lluita electoral. No és pas l'ambició del grup que aspira al triomf per exercir l'hegemonia en la vida política espanyola, ni tampoc l'encimbellament d'una personalitat determinada per a imposar un cabdillatge, ni el manteniment d'uns interessos materials creats damunt unes bases falses, l'aglutinant que ha de por-

tar al poble a apassionarse per la lluita. No. Ha d'ésser solament, el d'assegurar el triomf de la concepció renovadora de la cosa pública, enfront de la vella i destenyida concepció de l'estat, com a patrimoni exclusiu d'unes classes i d'unes castes. Cal captar-se bé, de la importància i transcendència enorme que significaria, no ja solament en l'aspecte de la dignitat i moralitat ciutadanes, sí que també per les llibertats col·lectives i individuals, el retorn a les velles normes de desgovern nacional, per tant que, ultra el rebaixament dels nostres drets humans més elementals, hi aniria aparellat el descoratjament per a intentar emprendre qualsevulla tasca redemptora.

I jo no crec pas atrofiada a tal extrem la fina sensibilitat de la massa ciutadana per a què no pugui copsar íntegrament, en aquest moment únic de la història del nostre poble, l'essència de les doctrines austeres i renovadores i que no sàpiga escollir el camí fressat que el meni resolut, vers la fita definitiva. El sentit comú, virtut inapreciable de les multituds, serà el desvetllador de l'entusiasme, del desig de superació, dels afanys de renovació, dels anhels de perfeccionament; serà així mateix, la veu acusatòria que s'aixecarà irada per anatematitzar la conxorxa putrefacta de l'estancament i del retrocés. Serà encara, l'esclat esperançador que asserena l'esperit; gresol on s'hi fonen il·lusions i somnis que esdevindran realitats optimistes.

Front a front les dues concepcions, els dos sistemes, entaulen la lluita. D'una manera noble, franca, oberta, lleial, els uns; d'una manera baixa, rastrera, covarda, traïdora, els altres. Els primers, els homes de la República, amb tot el bagatge moral d'una actuació austera, digna, i d'una legislació política, social i laica, moderna, avançada, liberal, democràtica.

SETMANARI DEL PARTIT R.F.N
DE LES COMARQUES GIRONINES

GIROMA

20 octubre 1933

15 cts

ACCIO 60 CIUTADANA

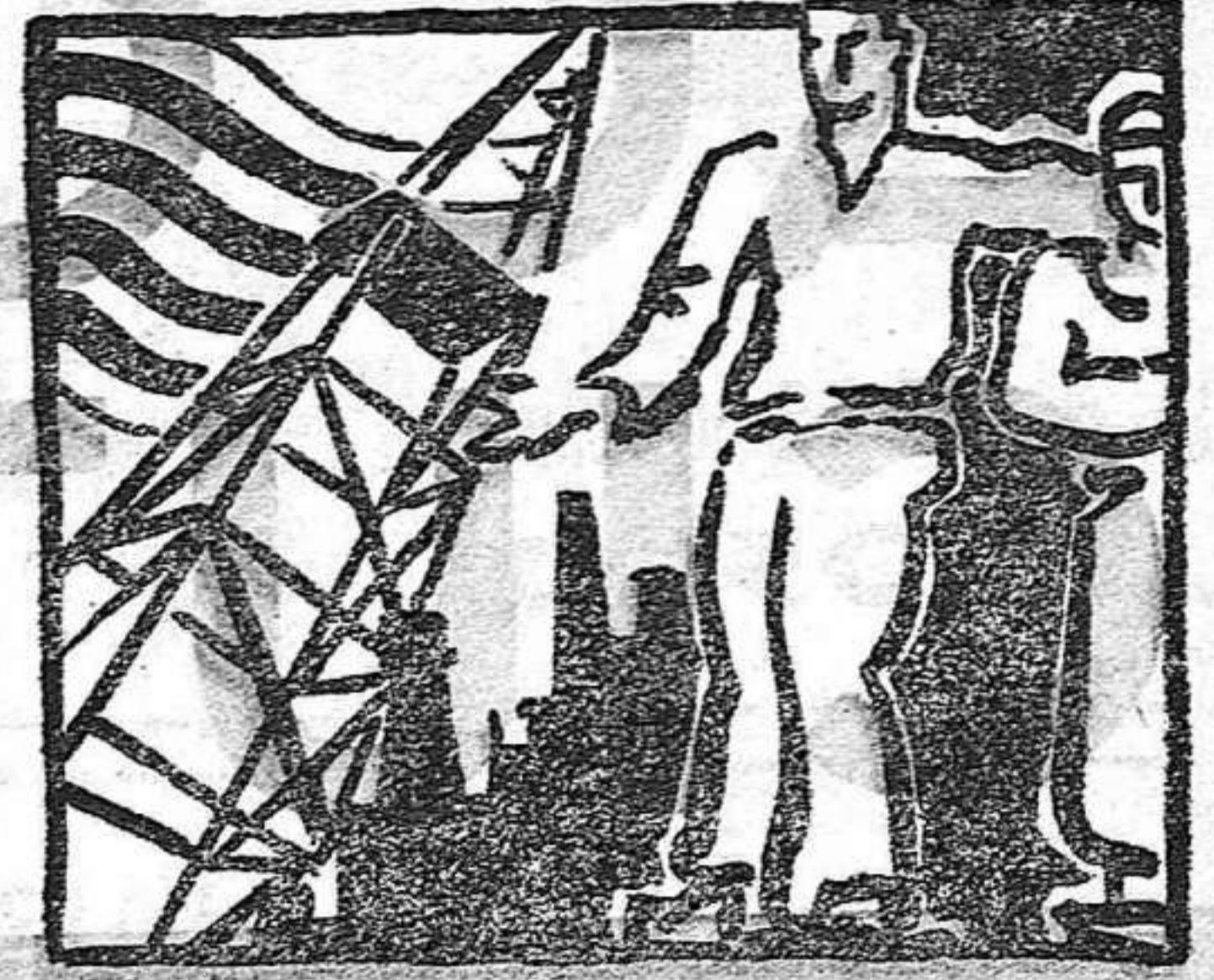
20 octubre 1933

SETMANARI DEL PARTIT REPUBLICÀ FEDERAL
NACIONALISTA DE LES COMARQUES GIRONINES

Redacció i Administració: C. Carme, 13. - Girona : Tel. 199
Hores despatx: 6 a 8 de la vetlla
Subscripció trimestre: 1'75 Surt els divendres

DELEGACIONS COMARCALS

OLOT
Màrtirs de Jaca, 9
RIPOLL
Trinitat, 6-2.º
GIRONA
Carme, 13
PALAMÓS
FIGUERES
Cervantse, 3
PUIGCERDA
Centre Republicà
STA. COLOMA
Clavé, 23

Ressorgiment ridícul

El passat dissabte, dia 7, l'Esquerra Republicana de Catalunya celebrà el seu II Congrés extraordinari del Partit amb un entusiasme insuperable.

Entorn d'aquest Congrés, s'havien fet per part dels enemics polítics de l'Esquerra, tota mena de comentaris insidiosos que traslluïen tota la insània que la seva impotència els inspirava.

I aprofitaven l'escisió produïda en el nostre partit per cinc militants, fent-ne un màxim de maliciosos comentaris i propalant amb tota la mala fe, la desfeta d'Esquerra Republicana de Catalunya, com si el nostre partit fos de mitja dotzena d'homes que al seu caprici poden doblegar-lo, desfer-lo o precipitar-lo a un ridícul.

Pobre gent!... No s'han donat compte que el nostre partit constituït per molts milers de militants, té uns fonaments indestructibles. La llibertat de Catalunya i la República. Ignoren que, per damunt de cada militant, per damunt de tots els homes dels alts càrrecs que amb els nostres vots els vàrem conferir, hi han les Comarcals del Partit, i per damunt de tots, l'essència viva i latent de l'ideal! Que els soldats que formem el gran Partit d'Esquerra a Catalunya, tenim la nostra organització i que amb la cara ben alta i a la vista de tot-hom, anem fent passar pel cedaç tots els elements que directa o indirectament poden tard o d'hora, perjudicar el sentit vital de la nostra ideologia. Perquè volèm ésser íntegres en els dogmes plasmats en els nostres Estatuts, sincerament democràtics, sabem repudiar, al·lçonar, expulsar, renegar, si cal, dels homes que no saben amotllar-

se als compromisos del Partit; però l'ideal, sabem mantenir-lo pur per damunt de tots els incidents que puguin produir-se en el si d'Esquerra Republicana.

No volem aquí remarcar, que potser aquests cinc fills pròdigs que ja no figuren entre nosaltres, han estat influïts o mal aconsellats per elements i factors enemics del Partit, però sí que podem dir, que si es proposen amb el seu procedir, donar motiu als enemics de fer a l'esquena d'Esquerra Republicana de Catalunya nous motius, (sempre aprofitables per a ells) de campanyes infamants, amb més soroll de bombos i platets que mai, ho aconseguïren totalment. Ara, que després del nostre Congrés del dissabte, ells i els enemics d'enfront, hauran quedat escorreguts, ridiculitzats i empetitits davant del poble.

La lliçó no pot haver estat més contundent i la moral del Partit ha demostrat que ni la vencen els enemics, ni els indisciplinats fatus, cegats d'obcecacions contràries a les normes del Partit.

En aixecar-se a parlar en Ventura Gassol, de l'afer del grup de "L'Opinió", es produí gran espectació, perquè eren molts els que miraven encara amb simpatia als susdits dissidents, però a mesura que la realitat, per boca del Conseller de Cultura, es feia manifesta, hom ja preveia el final d'aquell procés. I, efectivament, abans d'acabar el discurs d'En Gassol i en invitar als del grup o representants seus que davant del Congrés es defensessin i demostrassin que ells tenien raó, tots els milers de militants assistents, com moguts per un ressort, es posaren de peu dret i ratificaren l'expul-

sió per unanimitat absoluta, dels cinc escissionaris.

També creia l'enemic treure punta del fet de l'afer municipal dels autoòmnibus; i, fetes totes les aclaracions, es comprovà que la Lliga i els de "L'Opinió" havien preparat des de feia temps, aquell pastel amb complicacions de cartes i diners comprometedors, per fer caure tota la immundícia de la seva mala llei contra els homes d'Esquerra, i, com a conseqüència, sobre el nostre Partit.

Descoberta la veritat en ple Congrés, s'acordà unànimement no veure cap cas d'indisciplina per part dels regidors d'Esquerra a la Casa Comunal, ratificar-los tota la confiança, fer que el dictamen dels autoòmnibus s'aprovi per afavorir a les barriades obreres i que es porti al Jutjat o allà on sigui als causants de tota la trama vergonyant que han tramats aquell complot per posar en evidència a l'Esquerra i els seus homes sincers.

I per acabar de subratllar que el Partit és una massa compacta i que viu agermanada i fermament unida, contra la qual no poden res totes les embranzides enemigues, el Congrés es tancà en mig d'un entusiasme majestuós, vibrants tots els milers de cors, plens de fe, de decisió, més segurs que mai, més a l'uníson que mai, disposats al sacrifici per Catalunya i la República, en aquells moments en què de Madrid es rebien notícies poc tranquil·litzadores a la matinada, i tots els militants, entre visques a Catalunya i a la República, entre cants patriòtics, neguitosos per fer-nos valdre contra tots els enemics d'ací i d'allà, com una massa que una força que irradiava en l'ambient movia a un sol impuls, tots els braços, i totes les veus ratificaven ara més

i justa; amb una constitució oberta a totes les possibilitats creadores. Els últims, els enemics del Règim, representació genuïna de la caverna prehistòrica, amb tots els vicis, tares, defectes, baixes passions i concupiscències de l'antiga malura monàrquica absolutista.

Front a front, les dues forces: Renovació o estan-

cament i retrocés. El poble, en definitiva, és el que ha de decidir i, confiadament, la Democràcia hispana, la Democràcia catalana, assistida de la raó i de la justícia, s'adreça al poble i li diu:

—Poble Tu tens la paraula. Tria.

que mai, la confiança al Directori del Partit i al nostre President en Cap de Catalunya, En Francesc Macià, disposats a totes les lluites on vulguin portar-nos els enemics del poble.

I l'aubada del diumenge dia 8, fou rebuda pel Partit d'Esquerra Republicana de Catalunya, amb un nou esclat de vida, amb una potencialitat més segura i definitiva.

Els delegats comarcals, en sortiren més enfortits i més disposats a seguir l'obra començada, amb més braó i fermesa, segurs de què el Destí de Catalunya, per mitjà del nostre Partit, assolirà aquell màxim de benestar que tots propugnem i pel qual lluitem noblement, abocats a tots els sacrificis per rehabilitar-nos i dignificar-nos.

I, per ironia circumstancial (volem suposar), fou també el mateix diumenge, que la Lliga i els seu menadors, congregaven les seves Joventuts a Sitges, per dir una colla de fineses contra l'Esquerra; per fer ressorgir novament endebades una sèrie de falsedats que volen presentar-nos com a salvadores de Catalunya i de la República (ells?). I aquell home, que durant 30 anys de contubernis i conxorxes solament favorables a llurs cobejances; aquell politiquer que jugà amb l'Autonomia de Catalunya amb la monarquia, com un negoci particular, sistema Banc de Barcelona o Chades, procurant sempre conquerir casaques de ministre monàrquic i negociar a la nostra esquena per apilonar una quantiosíssima fortuna; aquell home que a la vinguda de la República hagué de romandre a l'estranger de tan bon català i republicà que era; aquell hipòcrita, aquell farsant, se sentí novament cabdill per dir a aquells jovents (que la major part d'ells ignoren les veritats de la Lliga o són continuats defensors d'interessos particulars i negociets de senyors Esteves), amb una gosadia indignant, que l'Esquerra és un fracàs, que no hem fet res, (hem portat la República; hem aconseguit l'Autonomia de Catalunya; hem aconseguit la llibertat de drets i de consciència; hem elaborat lleis agràries que, en ésser aplicades, transformaran el país; hem preparat un demà lluminós per a la nostra terra, hem fet... seria massa llarg, i els que no són inconscients ni cecs, ho saben prou.) Sostingué que ells (després de no haver-ho aconseguit amb 30 anys de falàcies) són els que ens salvaran (segurament volia dir la seva butxaca i la dels seus confreres), que els caps d'Esquerra sols cerquen un nom i emplenar les seves arques (insidia indigna en boca d'un Cambó enriquí felloccament). Que ells salvaran l'obrer, (pobre obrer a les seves mans.) Que la Lliga fou, és i serà, la mare pedaç dels catalans (voldria dir la marastra....)

En una paraula, aquell jesuïta, segurament creia retornar a 30 anys enrrera i que la seva disfressa d'home sincer, creuria que passaria d'estranguis davant un poble que tin-

gueren esclavitzat, estretament lligats amb el clero, el militar i l'aristocràcia, el caciquisme eixorc, el capitalisme inhumà.

Ho sap prou el poble, que Esquerra vol dir Democràcia i que aquesta és la font de la Igualtat, Llibertat i Fraternitat.

En canvi la Lliga, com deia en un moment encertadíssim d'un seu discurs el company Calm, d'Olot, vol dir quelcom que estreny, endogala, apreta, com la lliga-cama, el jou, els escanya-polls. I això va fer la Lliga, i voldria tornar-ho a fer.

Però, perden el temps tota la flor i nata de la reacció i els segats que encara els segueixen.

El Poble veurà aquest ressorgiment ridícul, com una darrera extremitat d'una cosa en estat comatós.

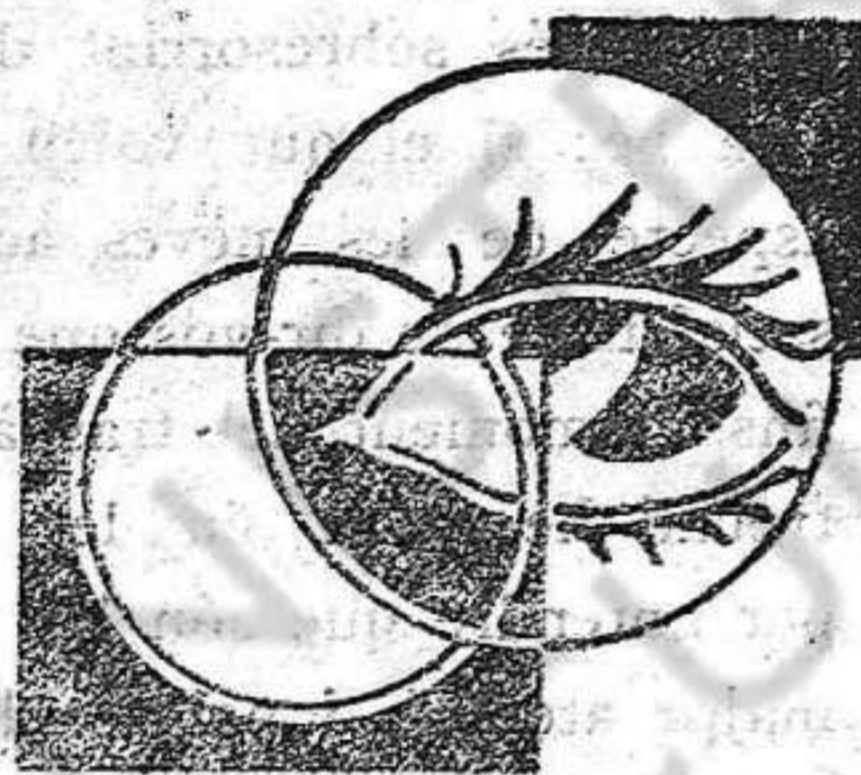
La nova formació comarcal i obrerista del Govern de Catalunya assenyala el nou pas avant. Via fora, doncs, i que sàpiguen

les Dretes de tot color que, malgrat facin un bloc oposicionista contra els partits esquerrans i socialistes, seran batuts més sollosament que mai en les properes eleccions i que si així no fos, pitjor per a ells, doncs, recordant les paraules d'En Galarza, a Lleida, potser ens veuríem obligats a seguir-les i abans de què es produís una nova Dictadura de Dretes, malgrat de creure-ho avui per avui una precipitació, les Esquerreres implantarien la Dictadura del Proletariat.

I ho podem dir, perquè pesi a tots els enemics, el Partit d'Esquerra Republicana és una força més potent que mai i no es deixarà arrabassar cap llibertat de les conquerides ni les que té decidit conquerir pels nostres fills.

ARTEMI CASANOVES

La Canya, octubre de 1933.

ESPIELL

—¿Quién es el señor Carner? Aprovecho este momento para hacer del señor Carner los elogios que merece por honrado, por imparcial, por leal, por gran hombre en la República. Su enfermedad ha influido mucho en los acontecimientos políticos de España. Ha sido una verdadera desgracia que el señor Carner cayese enfermo.

(D'un discurs de Largo Caballero.)

Del discurs del senyor Cambó a Sitges: "Hi ha catòlics que sospiren per una dictadura..."

I a continuació —segons reportà el "Full Oficial":

"Enlloc del món la riquesa no pateix més que en països de dictadura..."

¿I perquè dintre el senyor Cambó identifica la religió amb la fortuna?

Cambó, anys enrrera, va parlar a Astúries. Era en temps de la monarquia, i en aquells moments el capítol de la Lliga es sentia profundament monàrquic.

Parlà davant dels reis, dels bisbes i dels militars. Parlà davant de tota aquella quintalleria oficial que l'escoltaven emocionats. Parlà de l'Espanya gran per ell somniada. En el curs de la seva peroració barrejà lamentablement els temes. Segons ell, en aquells moments, la persona d'Alfons XIII,

era l'assenyalada per iniciar el ressorgiment espanyol.

Han passat anys, i Cambó ha tornat a parlar davant de les joventuts (?) híbrides de la Lliga, joventuts nascudes amb tots els estigmes de la més prematura decrepitud, i Cambó, no ha pogut estar-se de fustegar, amb tota l'inconsciència, la personalitat honorable, recta i cordial de Manuel Azaña.

En Cambó, que no es va cansar mai d'adullar a un rei que es deia herèu directe de Felip Vè, no ha tingut la generositat de reconèixer el molt que ha fet per a Catalunya aquell català auster que es diu Manuel Azaña. En Cambó ha sentit sempre la melangia d'una Castella orientada per reis i pàries. Azaña ha preferit més servir l'esperit popular dels comuns immolats a Villalar pels sicaris dels Austries.

J. BALAGUER TORT
ADVOCAT
Progrès, 12 - 1.er - 1.^a
Tel. 153 Girona

(c) Ministerio de Cultura 2005

Parlant amb Lluís Prunés, Governador Civil de les comarques gironines

Qui no recorda aquells "Governadores civils" del temps de la Monarquia...! Aquells personatges fatus, inflats, inservibles inepetes, provinents de qualsevulla penya de cafè madrileny, que s'allistaven a la quadri-lla d'algun cabdill polític, i ràpidament començaven i ascendien en llur "carrera"... L'exercici dels Governos Civils era dels llocs més cobejats, i on s'arribava amb més facilitat. No se'ls exigia cap condició ni cap garantia per a nomenar-los. Unicament una servitud completa al personatge dominant. Cinisme a tota prova en els períodes electorals; el demés (preocupació per l'exercici del càrrec, dignificació de la missió governamental, sentit de responsabilitat, noblesa ideològica, imparcialitat i constant interès per a resoldre els conflictes socials, coneixement i inquietud dels problemes i de les necessitats de la província, aplicació inflexible de la llei, igualtat de tracte per a tots els ciutadans, integritat moral...), no importava. En absolut. El Governador Civil que en arribar el dia d'eleccions sabia movilitzar totes les organitzacions de policia, guàrdia civil, delegats, etc., cometent tots els atropells i totes les immoralitats al servei del cacic màxim, aquell era l'individu ideal per al càrrec. No interessava que en les demés qüestions ratllés, per una part, a l'altura de qualsevol analfabet, i per altra, a la categoria de qualsevol lladre de camí ral...

Quant hem avançat en el concepte dels homes públics!... Això, tothom amb un mínim d'imparcialitat deu reconèixer-ho. No es tracta dels encerts i desencerts, no; de tot hi ha hagut. Però en l'aspecte d'honoradesa, de pulcritud, de preocupació pel càrrec, el camí recorregut és molt i molt considerable. Les funcions governamentals de la República han estat, fins ara, un model d'imparcialitat. Gràcies a ella pogué donar-se el cas que en unes eleccions parcials, celebrades precisament en els pobles més allunyats i recòndits, més accessibles a les influències estralegals, les forces ministerials hi fossin derrotades; cas únic i desconegut en la vida política de l'Espanya monàrquica.

Senzillesa en el tracte, camí obert a totes les peticions, vinguin d'on vinguin, inquietud constant i renovada per les necessitats de les nostres comarques, aplicació sistemàtica de la llei en ésser infringida, laboriositat sempre per a resoldre justament els conflictes socials plantejats, normativa ètica en l'actuació, constància de treball per l'alt servei de Catalunya i la República..., heu's ací, en breus paraules, Lluís Prunés, Governador civil de les comarques gironi-

nes. Un exemple de Governadors Civils de la República.

Sostinguérem, dies enrera, a Girona, una conversa amb ell sobre temes que considerem interessants per als llegidors d'ACCIÓ CIUTADANA. El senyor Prunés contestà amb la seva amabilitat acostumada les preguntes que tinguérem a bé fer-li; i que a continuació transcrivim, en el ben entès que circumstàncies que no són del cas retardaven la tramesa d'aquestes quartilles al nostre Setmanari.

—Podríeu dir-nos el què jutgeu més sobresortint de la tasca per vos portada a terme al front del Govern Civil de la província? — preguntem.

—Em seria difícil a mí mateix assenyalar el més sobresortint de la meua tasca. Ara bé: si el que voleu saber és de quin aspecte de les meves activitats estic més satisfet, he de dir-vos que és de l'esforç que fins el moment del traspàs dels serveis de treball he posat en les qüestions socials, per entendre que són les que mereixen una major atenció, i pel resultat positiu de totes les intervencions, especialment en els coneguts conflictes de Salt i de Blanes, ambdós de gran volum i solucionats amb vertadera justícia.

—Com considereu l'actual situació social i agrària de les nostres comarques?

—No m'he cansat de dir, sempre que he tingut oportunitat de fer-ho, que generalment l'obrer i les organitzacions obreres d'aquestes terres gironines, tenen, al costat de les seves lògiques aspiracions de classe, un sentit de la responsabilitat i dels deures ciutadans. Això fa que les qüestions entre el capital i el treball, no prenguin aquella situació de violència que fa que, àdhuc, després de la solució d'un conflicte, restin odís i estats d'agitació. Darrerament he vingut observant que augmenta el desig de posar les organitzacions obreres dintre la llei i s'ha de convenir que quan l'obrer actua dintre la llei, fa bones totes les seves aspiracions d'emancipació econòmica. Resulta la darrera vaga de paletes en la Delegació del Treball, cap conflicte de treball hi ha pendent en tota l'extingida província de Girona.

El que he dit dels obrers industrials es pot dir dels treballadors del camp. Aquí els conflictes entre propietaris i arrendataris no han tingut la violència d'altres llocs. Hi han en alguna comarca alguns sindicats agraris que, possiblement mal aconsellats, es resisteixin a acatar la llei petita aprovada pel Parlament català. De totes maneres, crec que amb la constitució de les comissions arbitrals —ja acaben d'ésser nom-

brades— es solucionaran aquestes diferències. I tinc confiança que un cop aprovada la llei definitiva, on hi seran reconeguts tots els drets legítims dels conreadors de la terra i especialment un millor repartiment de terra a treballar entre els arrendataris, desapareixerà d'aquestes comarques l'anomenat problema agrari.

—El vostre contacte directe amb les forces encarregades de mantenir l'ordre públic, us fa ésser optimista sobre llur eficàcia a les terres gironines quan el complet traspàs a la Generalitat dels serveis d'ordre públic?

—He de confessar, i tampoc és la primera vegada que ho confesso, que en tot moment he trobat en les forces d'ordre públic a les meves ordres, col·laboradors entusiastes i amatents a la conservació de l'ordre de la República. Tant en el cos de Vigilància, com en el de Seguretat i la Guàrdia Civil, he trobat docilitat i disciplina a les ordres dels encarregats de vetllar per la República i sóc dels que crec que amb aquestes condicions, l'eficàcia o el fracàs depenen, gairebé exclusivament, del que mana.

Un cop traspassats els serveis d'ordre públic, tindran aquests funcionaris, llibertat per quedar-se a servir a les ordres de la Generalitat o continuar a les ordres de l'Estat Central. Malgrat això, jo crec que dels que presten servei en aquestes comarques seran ben pocs els que sol·licitaran el traspàs i no tinc cap dubte que continuaran servint a la Catalunya autònoma amb el mateix zel i bona disposició de què han donat proves durant el meu temps de governador.

—Vós que heu donat una completa prova d'integritat moral al front del vostre càrrec, no creieu que tota actuació d'un home d'esquerra, tota actuació que recolzi damunt l'entusiasme de les masses populars, ha de procurar esmicolar aquest mateix entusiasme, cometent algun d'aquells errors que tant caracteritzaren a la Dictadura?

—Efectivament. Crec que en un règim de democràcia, com el que intentem crear, els homes públics que recolzen damunt la massa popular, han de procurar interpretar sempre el que és sentiment i anhel del poble. Això no vol pas dir que la massa —moguda moltes vegades més pel sentiment que per les idees— tingui sempre raó. El poble cal interpretar-lo, però també conduir-lo. Però una de les virtuts del polític que vol viure en règim democràtic, és no tancar-se en ell mateix, sinó recollir aquest sentiment del poble amb un constant contacte, portar-lo a la llei i fer-lo inspirador de la conducta.

Jo crec que alguns dels defectes de la República provenen d'haver deixat néixer un desencís en la massa popular per manca de contacte i de compenetració entre els dirigents de la República i el poble que va escollir-los i elevar-los. És per això que, dintre la meua modesta esfera, he procurat recórrer totes aquestes comarques per tenir un contacte viu amb els pobles i amb els problemes que els afecten.

—Què de la nostra ciutat? Quines impressions n'heu tret? No sentiu alguna nostàlgia a moments per aquella Alcaldia de Manresa que amb tant d'encert ocupàveu?

—Parleu de la "vostra" ciutat i jo he de dir-vos que gairebé és la "meua" ciutat. L'he trobat tan acollidora i tan plena de bons amics, que a vegades sembla com si sempre hi hagués viscut i sempre hi tingui de viure, amb el càrrec o sense el pes del càrrec.

Es evident que no per això puc oblidar l'any i mig passat a l'Alcaldia de Manresa, ni deixar d'enyorar l'obra creadora i estimuladora que es pot realitzar —i es realitzava— des d'aquell Ajuntament. No cal oblidar que el càrrec d'Alcalde, a part del seu aspecte governatiu que en aquell temps del traspàs del canvi de règim tenia molta importància, té un aspecte creador, amb el goig que dona veure com de les vostres mateixes mans va desenrotllant-se aquell programa ciutadà que s'havia promès, i neixen i milloren aquelles institucions que han de fer possible un major benestar social.

—Manresa, segons tenim entès, és una de les poblacions catalanes on regna vibració més entusiasta per l'obra de la República i de la Catalunya autònoma...

—No ignoreu pas la fama que Manresa té de ciutat levítica. Fama que en algun temps potser havia estat justificada una mica, però que avui no n'és gens. El pas

de Sant Ignasi hi ha estat explotat d'una manera considerable. Manresa ha semblat moltes vegades que només era un cau de reaccionaris. Tot el més compartia aquesta fama amb la de catalanista. Però el fet és que ja vint anys endarrera, a Manresa hi havia Ajuntaments de majoria republicana, que de molt abans de la Dictadura havia estat el més ferm baluard del sindicalisme i que en totes les eleccions des de la Dictadura encà els republicans han obtingut nodrides majories. I, tanmateix, no té res d'estrany. Com pot ésser altrament si Manresa és una ciutat eminentment industrial?

—Com concretarieu i a què referirieu una verdadera obra d'esquerrisme?

—Avui que la República és un fet —encara que la seva consolidació sigui massa lenta i es vegi en aquests moments volta de perills— crec que la verdadera obra d'esquerra ha d'ésser: laïcisme, escola única, supremàcia real del poder civil i emancipació gradual i evolutiva del treballador del camp i de la ciutat.

—Optimisme davant les vinentes eleccions i sobretot davant la incògnita del futur?

—Malgrat la proximitat de l'anunciada consulta electoral, es fa difícil declarar-se optimista o pessimista. Amb tot, dono per descomptat que si els que estimen la República abandonen l'esperit que els ha dut a lamentables divisions, més de tàctica que de principis, les esquerres obtindran una nova victòria, majorment a Catalunya. I no cal dir que amb una nova victòria esquerrana la República reemprendrà el seu ritme progressiu i s'esvairan aquests fantasmes de la reacció envalentonats per les divisions internes dels partits que portaren la República i amb ella la llibertat de Catalunya.

JOSEP M. CORREDOR

Madrid, octubre 1933.

L'emoció de la lluita propera

El compliment del deure polític ha de comportar sempre un gran caudal d'emoció. Sense emoció, l'esforç es dona en fred, minva en potència creadora i perd eficàcia. L'emoció ha d'estar en proporció a la transcendència del moment, puix que si no, demostrarem desconèixer la realitat que passa i que no som dignes de la nostra condició ideològica.

S'acosten les eleccions legislatives i les sensibilitats de tots els homes de cor i pensament esquerrà senten una barreja de fretura i de neguit. Fretura d'aconseguir el triomf, que ha de venir si sabem i volem fer-ho; neguit davant de la temença de què les coses no es facin segons mana l'imperatiu del nostre deure.

El perill creix a mida que creix l'audàcia

de les dretes, i la seva audàcia augmenta a mesura que la vacil·lació esquerrana es fa més palpable. No és la valentia pròpia la que les dona alè; és en tot cas les nostres minves el que els hi fa cobrar coratge.

Recordeu el procés de l'abrivada dretana. Fugitius a l'hora del 14 d'abril, com conills en desbandada, després de la crema de convents del maig del 31, contraatacaren clandestinament amb l'exportació de capitals, per tal d'inferir un tort gravíssim a l'economia de la República i començar una ofensiva sorda i vergonyant. Després, recolzant en la campanya dels agraris, iniciaren una reacció al carrer buscant de lligar els interessos lesionats per la justiciera legislació de les Constituents, desembocant al 10 d'agost de l'any passat amb una intentona que

ja era un repte. Envalentonats, anaren a la lluita electoral dels "burgos podridos" i, després a la d'elecció dels vocals del Tribunal de Garanties. Ara ja els sentiu. Gil Robles va i ve de Nuremberg; creen un front únic electoral, des de Sanjurjo a Cambó, encara que un pudor català ho dissimuli; i els que parlaven suava d'acontentar-se amb treure sobre 100 diputats, ara ja tenen la gosadia de jugar més fort, per a rectificar tota l'obra republicana d'esquerra i entronitzar a Espanya, sinó el monarca, el monarquisme, és a dir, l'esperit i el sistema que ens creiem haver enterrat per sort de tots.

No és pas qüestió de fer-hi broma o de mirar-ho amb indiferència, amics i correligionaris. És qüestió de jugar tan fort com ells, més fort encara, que per alguna cosa som els més i els millors. És qüestió de fer un va-i-tot si cal, perquè després no hagem de somicar i arrepenir-nos del ja està fet.

Quin ha d'ésser el nostre jo? Primer alçar els esperits pel goig del triomf que es beslluma, posant després l'emoció de les grans jornades en la jornada del 19 de novembre. Emoció feta de desig, feta de desprendiment, feta de coratge, feta d'optimisme. El desig centuplicarà el nostre esforç i el farà més fecund; el desprendiment llimarà mesquineses, ens farà oblidar rencors, perdonar greuges i acceptar totes les col·laboracions que siguin decoroses; el coratge ens aplanarà els obstacles i ens donarà la victòria no per atzar, sinó per conseqüència; l'optimisme ens farà dolça la lluita per agre que sigui i multiplicarà la nostra capacitat d'acció.

A Girona, a Catalunya entera el resultat no és dubtós. Cal, però, assegurar-lo més i millor. A tots els interessos que cal mantenir, a totes les conquestes de llibertats humana i social que cal defensar, les esquerres catalanes, per tant, les gironines, hi afegixen l'interès i la conquesta que l'obtenció de l'autonomia comporta. Pensem tots, pensin tots els catalanistes, el que representaria un triomf de les dretes espanyoles en relació a l'Estatut. Si aquest triomf es dona —que no ho creiem— arribarà una hora d'un greu perill per a la llibertat catalana aconseguida, i tots els moments de perill són moments de prova. Preparem-nos per aquesta possibilitat. El triomf dretà per terres castellanes no està a la nostra mà l'evitar-lo, el que està a la nostra mà i a ell s'han de concretar amb fermesa els nostres propòsits, és el de fer que el nostre triomf a Girona sigui com un baluard pel futur, amb motiu de les lluites que s'endevinen d'atac a fons a l'autonomia catalana.

Si totes les llibertats són solidàries, i ara corren perill totes elles, és l'hora amics de lluitar amb aquella emoció que cova totes les nobles audàcies i converteix en imbatibles totes les causes.

CAMPS I ARBOIX

El clam de la gent del camp

II

Parlem encara en nom de l'Associació Sindical i Cooperatista de Treballadors del Camp de la comarca d'Olot.

La setmana passada fèiem menció del descontentament que regna arreu del camp a les nostres contrades; de la justa indignació dels pagesos, en veure que en el tercer any de República, d'una República pujada amb l'esforç de la classe treballadora i governada per representants dels mateixos que, econòmicament parlant, no ha resolt res al camp, i dèiem també, repetim-ho encara que en el tercer any de República no estan abolerts els pagaments de les terres per avançat.

A la nostra comarca, malauradament, el fenòmen de la secada ha fet que les terres de conreu no donguessin ben res. Les llars dels pobres pagesos estan mancades del més essencial per a **substentar-se**, car després d'haver de resistir aquest contratemps, ha de pagar-se ell sol les sements per a tornar a sembrar; els adobs; ha d'aportar el seu esforç, el seu treball a aquella terra que no sap si en treurà rendiment o no; ha de viure'n ell i els seus fills... i encara, per acabar d'arranjar-ho, se l'exigeix a pagar per avançat aquelles terres que treballa tot l'any i que tal volta li donaran una collita tan migrada com aquesta mateixa anyada. I preguntem nosaltres, què és el que ha de fer aquesta gent? Vendre's els utensilis de treball? Anar despullats? Morir-se de gana? Entenem que ni una cosa ni l'altra, perquè ningú podrà dir-nos que això fos Justícia. Perquè, si no ha pogut ésser promulgada la Llei "grossa" amb una interina no es podia posar fi a aquestes aberracions inhumanes?

Els pagaments per avançat són intolerables i abusius. A més del que acabem d'exposar, és una prova palesa, de què els "senyors propietaris" no tenen confiança amb nosaltres, i el més paradoxal encara, és que nosaltres hem de tenir-ne amb ells, puix si per ells treballem a jornal, ens paguen quan els dona la gana, després de l'any o més. On és la igualtat de drets? Nosaltres no la veiem enlloc. Tot són mals vells que fins avui res no s'ha fet per a subsanar-los.

* * *

Un altre cas, que tampoc no s'ha tingut en compte, és d'abolir d'una vegada aquells contractes que per força ens feien acceptar i signar en temps de la monarquia, quan se'ns assenyalava amb l'altra mà, la negra silueta del "comiat", del carrer, de la misèria, i sobre ells estan basades les amenaces que ens fan... i aquests contractes estan encara en vigor.

Vingueren per a subsanar aquestes deficiències, aquelles cèlebres revisions de contractes de conreu, sobre les quals hi havíem

posat molta confiança i no poques il·lusions, però... a l'hora definitiva, a l'hora de les realitzacions, va anar-se'n tot aiguavall. A casa nostra, va ésser gràcies a l'actuació parcial del funest Anguera de Sojo, de la dels Jutges de Primera Instància, de la d'aquells advocats que votaren els monàrquics per a la representació popular, al Tribunal de Garanties Constitucionals, i per la pressió que exercia damunt certes personalitats l'Institut Català de Sant Isidre. Aquestes causes contribuïren a què restessin al co-ve, sense que ens enteréssim si havíem guanyat les demandes de revisió, i fins de què s'havien fet els documents que les acompanyaven.

L'haver de partir els fruits, de pagar l'anyada al propietari, el desconcert, la desorientació regnà arreu. Vingueren les consultes, i persones que sen sentien autoritzades i d'una certa responsabilitat, varen dir-nos que seguíssim pagant com aïans de fer la demanda de revisió; que prenguéssim paciència, que no promoguéssim aldarulls que obstaculitzarien el règim, i que ens calia l'ésser conscients a fi de què ens fos atorgat l'Estatut, i que quan el tindriem que seria abans la propera collita, tot se'ns arranjaria (que ja vindrien els reis...).

Confats, pacífics sempre i bons republicans abans que tot, seguïrem pagant i no sabem encara fins a quan pagariem si no dèiem: prou!

La Unió de Rabassaires, ben dirigida i no menys disciplinada, en veure la moixiganga que s'estava tramant, es llança al carrer a la recerca d'uns drets que li pertanyien, deixant a part les promeses i objeccions que els posaven per cercar a la realitat. Ells triomfaren. Una prova palesa de llur triomf és la Llei que soluciona els conflictes del camp.

Mentrestant que nosaltres, els bons minyons, els que estem amb els braços plegats esperant el que ens donaran, confats de les paraules d'algun "charlatàn" que ens ha embaucat amb la seva parla eloqüent ens trobem avui igual que ahir i el demà a l'incògnita.

Si hom va tenir en compte a l'hora del premi l'heroïtat i la valentia dels Rabassaires, als quals admirem, amb la Llei que soluciona els conflictes que varen promoure, també aquesta Llei havia de tenir el seu abast vers nosaltres, com a premi de la nostra abnegació i fe en els homes que havíem enlairat, i en l'estimació que tenim a la República que, creiem nosaltres, que amb disturbis innecessaris no li fariem cap bé. Si algú volgués atribuir el nostre pacifisme a la por, si algun dia és necessari li demostrarem defensant els nostres drets, els nostres interessos i la República, l'equivocat que està.

Llavors no va tenir-se en compte. Per què?—preguntem; i l'experiència ve a confirmar-nos el que hem preconitzat tantes vegades: que els Sindicats també han de tenir política pròpia. Contràriament a aquesta teoria, ens han fet creure que ni els Sindicats, ni les Federacions de Sindicats havien d'intervenir en política, això és: que a la nostra representació, a defensar els nostres drets, havíem d'enviar-hi personalitats que sabessin fer grans discursos, que sabessin fer-nos escalfar, que fossin polítics d'ofici, encara que de les nostres necessitats no hi entenguessin res. Les novel·les ens emocionen, ens pinten usn quadres deliciosos, però de cap manera s'adapten a la realitat. Així mateix passa amb les promeses d'aquests senyors polítics que estan **molt bé teòricament**, però que a l'hora de la realitat hi troben molts esculls a salvar. Alludim altra volta a la Unió de Rabassaires, que ha vingut a demostrar-nos que, sacrificant ideals si és necessari, tots els socis d'una Federació Sindical han d'estar disciplinats i donar els vots al partit que s'ho mereixi i millor encara ésser ells mateixos, els obrers, els que vagin al Parlament a defensar els drets propis.

Per nosaltres, fins avui, poc se n'han interessat. Encara es pensen que som aquells "pagesos" semi-innocents i analfabets d'antany i que sempre estarem al costat dels que amb bones paraules sàpiguen engrescar-nos, però estan en una equivocació, puix de mica en mica, encara que sigui amb el nostre esforç solament, anirem redreçant-nos i sabrem despatxer la dida: aquests tutors que ens festegen a l'hora de les eleccions per obtenir els nostres vots i que després ja no se'n recorden.

Nosaltres estíem la República i estem disposats a defensar-la costi el que costi, i creiem fer-li un gran bé defensant els treballadors del camp, mentre uns altres defensen els de la ciutat i bandejan a quatre "savis" que no volen que la República de treballadors sigui obrerista, perquè els seus interessos o els de l'amic se'n ressentien i perquè no es compleixi allò que si els uns pugen els altres, necessàriament, han de baixar.

PERE LLONGARRIU

Secretari de l'A. S. C. T. C.

de la Comarca d'Olot

(Segueix.)

N. de la R. — Estem encara a temps de rectificar. Nosaltres advertim lleialment als nostres homes de la impressió i pensament dels treballadors de la terra de la nostra Comarca. Cal impulsar el sentit esquerrà en les lleis, per evitar sentir-nos defraudats. Nosaltres volem cooperar en la forma que sigui en què cristal·litzi una justícia millor, més justa i més sincera. Volem evitar la misèria dels molts, d'aquests molts que estan disposats a tothora a defensar el règim i a mantenir el sentit esquerrista dintre la República i Catalunya.

Com es votarà en les properes eleccions a Diputats a les Corts de la República

En les properes eleccions a diputats a les Corts espanyoles es tindrà en compte per primera vegada la Llei Electoral votada per les Corts Constituents el dia 25 de juliol d'aquest any.

Aquesta llei, una de les últimes que presentà a les Corts el govern Azaña, disposa que tant en les eleccions a diputats a Corts com en les eleccions municipals —excepció feta de Catalunya—, regirà el decret de 8 de maig de l'any 1931, que signà l'aleshores ministre de Governació senyor Maura, a excepció dels articles 4rt i 5.è, que són modificats en la llei expressada.

D'acord, doncs, amb el que disposen els textos legals expressats, les eleccions properes s'efectuaran de la manera següent:

Seràn electors i elegibles tots els ciutadans d'ambdós sexes majors de 23 anys inscrits en el vigent cens electoral.

Els diputats s'elegiran per circumscripcions provincials. Constituiran, però, circumscripció pròpia, junt amb els pobles que corresponguin a llurs respectius partits judicials, les capitals que excedeixin de 150 mil habitants. La resta dels pobles de la província formaran circumscripció independent.

Dintre cada circumscripció, per cada 50 mil habitants, s'elegirà un diputat. La fracció superior a 30 mil tindrà dret a elegir un diputat més.

Les eleccions es faran pel sistema del vot restringit i, per tant, d'elecció per majories i minories. En les circumscripcions on s'hagin d'elegir 20 diputats, cada elector en podrà votar 16; on se n'ellegeixin 19, 15; on 18, 14; on 17, 13; on 16, 12; on 15, 12; on 14, 11; on 13, 10; on 12, 9; on 11, 8; on 10, 8; on 9, 7; on 8, 6; on 7, 5; on 6, 4; on 5, 4; on 4, 3; on 3, 2, i on 2, 1.

Queda suprimit el famós article 29 de la Llei electoral de 1907.

Per primera vegada a Espanya s'estableix la fixació d'un "quòrum" per a ésser elegit diputat.

El sistema serà el següent: Perquè els ciutadans puguin ésser proclamats diputats a Corts, caldrà, ultra sortir amb el major nombre de vots vàlids, que un o diversos candidats hagin obtingut un mínimum del 40 per cent d'aquells vots. En aquest cas, si els altres candidats haguessin obtingut un nombre de vots superior al 20 per cent dels escrutats vàlidament i entre aquests i els primers quedés cobert, el nombre total de vacants a elegir, la proclamació assolirà a tots els que reuneixin aquestes condicions.

Ara bé, si cap dels candidats obtingués el 40 per cent fixat, o la totalitat de les vacants no es cobris d'acord amb les prescrip-

cions esmentades en el paràgraf anterior, se celebrarà una elecció complementària el segon diumenge després de la primera elecció, o sigui, que si les properes eleccions se celebren el dia 19 de novembre, les complementàries se celebraran el dia 3 de desembre.

En aquesta elecció complementària tan sols es podran comptar vots els candidats que en la primera elecció obtinguin el 8 per cent dels vots vàlids escrutats.

Si en la primera volta cap dels candidats minoritaris obté el 8 per cent dels vots vàlids escrutats, quedarà lliure l'elecció en segona volta per als llocs vacants.

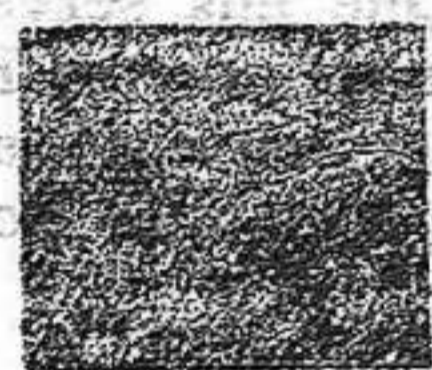
Si per a la segona volta no hi ha altres candidats amb més del 8 per cent de vots vàlids que els justos per a cobrir els llocs

vacants, aquells quedaran definitivament proclamats.

D'acord amb el decret aclaratori del 5 de juny de 1931, Catalunya queda dividida en cinc circumscripcions, i s'elegeix un diputat per cada cinquanta mil habitants; les fraccions superiors de trenta mil donen dret a un diputat més.

A Barcelona (capital) el cens és d'un milió cinc mil habitants; segons la llei, doncs, li corresponen vint diputats: 16 per majoria i 4 per minoria; Barcelona (circumscripció), 16; 12 per majoria i 4 per minoria; Tarragona i Girona, 7 diputats cada una: 5 per majoria i 2 per minoria; i Lleida, 6 diputats: 4 per majoria i 2 per minoria. Per tant, en les futures eleccions de la República representaran Catalunya cinquanta-sis diputats.

La Llei Electoral vigent disposa en un dels darrers apartats que en tot el que no estigui previst en aquesta llei de la República regirà la Llei del 8 d'agost de 1907.

P.R.F.N.c.g
notes de carnet

Eleccions a Diputats a Corts

PARTIT REPUBLICÀ FEDERAL NACIONALISTA DE LES COMARQUES GIRONINES

COMITÈ LOCAL

Es convoca als socis del Centre d'Unió Republicana, Joventut i afiliats al cens del Partit a l'Assemblea que tindrà lloc el proper dissabte, dia 21, a les deu de la nit, en el Centre d'Unió Republicana, Carme, 13, per a tractar de la següent

Ordre del dia

I. Creu l'Assemblea que el Partit R. F. N. de les C. G. ha d'anar sol o amb coalició?

II. Cas d'anar coaligats, amb quin o quins partits s'ha de fer la coalició?

III. Quants llocs es creu que ha de reservar-se el Partit R. F. N. de les C. G.?

IV. Assumptes generals.

CONVOCATÒRIA

Els Comitès i Centres Afiliats al nostre Partit de la Comarca de Girona són pregats d'assistir a la reunió que tindrà lloc al Centre d'Unió Republicana, el proper diumenge dia 22 del corrent, a les onze del matí, per tal de tractar de la següent:

Ordre del dia

I. Creu l'Assemblea que el Partit R. F. N. de les C. G. ha d'anar sol o amb coalició?

II. Cas d'anar coaligats, amb quin o quins partits s'ha de fer la coalició?

III. Quants llocs es creu que ha de reservar-se el Partit R. F. N. de les C. G.?

IV. Assumptes generals.

Nota: Els que formen el Comitè de la Comarcal se'ls comunica que l'hora de reunió serà a les deu.

Període electoral

La dissolució de les Corts Espanyoles ens ha portat altra volta al tragi enorme de preparar un nou període electoral, amb la conseqüent satisfacció, un cop vist el resultat, de sentir-nos recolzats per la confiança de la majoria de la gent de les nostres comarques, a fi de què poguem continuar avant l'obra renovadora i purificadora de la República.

Les properes eleccions han de significar i significaran la liquidació de totes aquelles contemplacions que s'han tingut amb els adversaris polítics. Els vots que tingui ara la República seran dels veritables republicans. Ara les dretes, els monàrquics, no amaguen la seva actuació ni els seus maquiavelismes. Planten cara, pronostiquen i amenacen. Millor. El liberalisme, la bonhòmia republicana, necessita sentir-se combatuda per deixar de banda aquella sèrie d'atencions, de miraments que tant ens han perjudicat durant els dos anys i mig de legislació renovadora.

Avui el panorama és totalment diferent. Els monàrquics, els ensotanats, els propietaris, es comporten d'altra forma que en abril i juny de 1931. D'altra forma també, que en novembre de 1932. Ja no amaguen el cap sota l'ala, sinó que treuen el fi-bló, amatents a la lluita. Estan també esperancats per una victòria, sense comprendre que el seu temps va quedar desterrat per sempre l'any 1931.

I per què planten cara? Per què volen atacar inclús? Per què han confós les atencions republicanes amb la feblesa que

sols tenen els incapaços. La República de 1931, nascuda d'un esclat d'entusiasme de tot el poble espanyol, havia de tenir aquest moment de crisi. Inevitablement, el poble s'ha sentit defraudat. Els nostres homes s'han deixat dominar pel sentiment. Han volgut fer una República per a tothom, sense tenir en compte que en aquest tothom i entre aquella gent rastrera, sustentadora del règim corcat ja caigut, i que després del 14 d'abril de 1931, no va tenir cap inconvenient en dir-se republicana. Han pidolat, han fet els possibles per mantenir-se al seu lloc d'abans, i ho han aconseguit.

No podem discutir la ideologia de ningú. Totes ens són igualment respectables, però sí, protestem i reneguem de tots aquells que no s'han sentit valents de dir ben alt, cara a cara, quin era el seu sentiment, i que ultra això, amb el nom de republicà han continuat treballant rastrerament per entorpir l'obra de la República.

I bé, ara això s'acabarà per pròpia voluntat de les dretes. Elles donen la cara. Alegrem-nos que així sigui. El 19 de novembre proper la República començarà el seu camí. La seva legislació serà en bé dels republicans i entusiastes del nostre règim. Un nou defalliment seria imperdonable i fatal.

Que ens serveixi de lliçó aquest redreçament tan sospitós. Quan els nostres homes novament triomfadors prenguin possessió del seu escó en el Parlament Espanyol, que pensin que el poble republicà vol una política esquerrana i sense defallences.

LA SELVA

CALDES DE MALAVELLA

LES ELECCIONS A CALDES

De la mateixa manera que estem segurs que el dia 19 del mes que ve triomfarà la candidatura d'Esquerra, estem convençuts que per les eleccions municipals també Caldes ens donarà la victòria a nosaltres i n'estem segurs perquè el poble ha vist la formidable tasca empresa pels nostres homes. En tots els pobles de les nostres contrades, la reacció amagada sota un lleuger barniç de republicanisme, aixeca el cap per a fer triomfar les seves tèrboles idees —si idees es pot dir del que sustenten—.

A Caldes, igual que els altres pobles de Catalunya, triomfaran els homes d'idees democràtiques, perquè tothom sap amb la rectitud que procedeixen.

En la nostra vila, també el caciquisme es prepara per a presentar batalla; són les últimes extremitats d'uns homes sense idealitat que sols desitgen anar a l'Ajuntament per satisfer els seus odis.

Caldes, ja s'ha donat compte de com pro-

cedeixen uns i altres. Ha vist com durant el poc temps que porten en el Municipi dos homes d'esquerra ha variat completament llur fesomia, ha comprovat que el Municipi ha esdevingut el qu eés, la casa de tots, on no es fa cap diferència i s'atén a tothom, fent justícia a tots per igual, i, cosa que mai estava acostumat, ha vist que periòdicament s'ha donat compte de com s'han esmerçat els cabals seus.

A la política tèrbola i plena de foscor dels homes que havien manat sepre, els dos homes, representants de la democràcia, han oposat la claredat i la rectitud del seu procedir, fent que el poble sempre sapigués de com anaven els assumptes municipals. Poden dir el mateix els homes que volen presentar-se enfront de la nostra? No, no ho poden dir, quan mai havien donat compte de res i feien cas omís de tot el que no els reportava un benefici.

Fins que els nostres homes es feren càrrec del Municipi, el poble no sabia mai res del que tractaven, estava completament apartat i no podia fiscalitzar la tasca dels que es deien els seus administradors, no volien a ningú a presenciar la sessió setmanal que feien i, segons tenim entès, l'últim Ajuntament per l'article 29, presidit pel senyor Mas, va foragitar del saló de l'Ajuntament a un ciutadà que en ple ús del seu dret hi assistí, amb l'agravament que aquest era un representant de la premsa. Es coneix que la premsa els fa molta por!

És tan clara l'actuació dels nostres homes, que no dubten en afirmar que torna-

ran a ratificar-los la confiança; nosaltres no anem a l'Ajuntament a servir fins particulars, nosaltres sols hi anem pel poble i fer tot el necessari pel benestar del mateix.

Caldes es troba avui en una situació precària, degut a què cap dels Ajuntaments per l'article 29 —i sempre ho han estat— es preocupaven de les necessitats vitals que tot poble necessita. Les seves riqueses naturals perdudes, sense control de cap classe, s'han deixat perdre unes deus de riquesa que haurien fet de Caldes un dels pobles més rics de Catalunya. Hem vist la desastrosa actuació d'uns homes que abandonaven els interessos del poble per satisfer els seus propis i aquests homes gosen avui encara dir que representen el sentir de la comunitat, i tenen el cinisme de calumniar-nos. Hi ha tant de llot en les seves actuacions que nosaltres hem d'esbrinar tot el que s'ha fet i demanar les responsabilitats addients a la seva desastrosa tasca.

És això que els cou. Saben aquesta classe de gent, que si entren a l'Ajuntament homes de consciència recta i mires enlairades, donaran compte al poble de tot el que han fet durant el domini que per la força han tingut. Els ciutadans tenen l'última paraula, si volen acabar amb l'afros esclavatge que els tenien sotmesos, si volen veure a Caldes situar-se en el lloc que li correspon, si desitgen sentir-se administrats i que no es malmetin els seus cabals, els ciutadans votaran la nostra candidatura. Hem d'acabar de sentir-nos oprimits i tenir d'ajupir-nos sota uns homes incapacitats

per a tota funció de govern, hem de reconstruir Caldes i plantar-hi uns fonaments que demostrin la capacitat dels homes que vagin a l'Ajuntament.

No hi fa res que els cacics voltin i prometin diners; no hi fa res que alguns s'aprofitin del càrrec que ocupen per fer campanya contra nosaltres; estem a l'aguait dels seus maneigs i posarem en coneixement de l'opinió popular totes les baixeses emprades per derrotar la nostra candidatura. Molts es tindrien inclús de donar-se vergonya de presentar-se o bé patrocinar-ne, perquè tots sabem prou qui són i perquè desitgen tenir l'administració a les seves mans, estem cansats de suportar cacics, gent sense altra finalitat que satisfer les seves ambicions i perquè essent regidor o alcalde s'aprofitin per fer més plaent el seu negoci.

El poble de Caldes sabrà respondre a la nostra crida, perquè veu que estem animats d'un esperit recte i justicier. En les eleccions municipals quedarà per sempre derrocat aquest vergonyant caciquisme imposit per quatre senyors.

L'hora de la justícia s'apropa. Ciutadans, prepareu-vos! No deixeu triomfar la candidatura dels nostres enemics, doncs si així fos, tornariem a sentir damunt nostre l'odi d'aquesta gent que sols miren per ells sense preocupar-se dels demés.

J. A.

AFANY DE GOVERNAR!

Els reaccionaris de Caldes, conguts segons ells diuen com a forces vives, i que nosaltres els qualifiquem com a forces corrompudes, s'han unit per enderrocar la candidatura d'Esquerra.

Pot ésser possible que després de tants anys de govern caciquil tinguin avui el cinisme de presentar-se? Encara no s'han donat compte que el poble no els vol i que arriba l'hora de demanar-lis comptes de la seva actuació? S'ha acabat el temps que agafaven per l'orella els honrats camperols i que després de fer-los pagar tot el que volien, no sols eren amos de la seva propietat, sinó que fins i tot ho eren de la seva consciència.

Avui, Caldes té un Ajuntament d'Esquerra que vetlla per tots els interessos del poble i es veu lliure dels que la tenien oprimida i malbarataven tots els seus cabals. Afany de governar! Això us ho demostraran tots els ciutadans que estimen a Caldes el dia de les eleccions municipals, que ha d'ésser un dia de glòria per Caldes i per Catalunya.

E.

Caldes de Malavella, octubre de 1933.

MUNICIPI.—Sessió del dia 7. —S'obra la sessió sota la presidència del senyor Duaso, faltant-hi com de costum el vocal de la Lliga senyor Diumenjó. Aquest senyor demostra tant d'interès pel poble que fa molt de temps que ni es preocupa de com van les coses. Quins representants que té la Lliga! I això que els cacics el varen anar a buscar essent soci de l'Esquerra, perquè es pensaven que atabalaria i faria agafar por als homes que sempre han complert amb el seu deure i no han fet com aquest senyor que pertanyent a un Partit polític accepta un càrrec d'un partit contrari. Quins homes! Amb homes així, que es venen els pobles no els poden prestar mai cap confiança perquè no són dignes d'ocupar cap lloc que comporti una decència política. Es dona compte d'haver celebrat el dia 15 una sessió extraordinària per acordar els concellers que ha de tenir el poble en les properes eleccions, acordant que pel nombre d'habitants han d'ésser nou, sis per majoria i tres per minories.

Es llegeixen els butlletins. S'acorda adherir-se a l'homenatge d'En Blasco Ibàñez, l'eximí literat de València i donar la representació de l'Ajuntament el President de la "Casa de València". Es dona compte dels ingressos i despeses, quedant aprovats. Queda damunt la taula un comunicat demanant varies quantitats que l'Ajuntament deu d'anys passats.

Es llegeix també un comunicat de l'administració de Rendes Públiques notificant a la S. A. Vichy Catalan, que la quantitat que ha de pagar de l'impost equivalent al tercer trimestre són de 88.840 pessetes.

Vuitanta vuit mil vuitcentes quaranta pessetes íntegres pel Tresor, i Caldes, tenint unes riqueses així, no en percebeix absolutament res.

Si els Ajuntaments passats s'haguessin preocupat d'aquest assumpte, Caldes tindria alguna participació, però com que sempre les aigües tenien a l'Ajuntament part interessada no s'ha fet mai.

S'aprova també una moció, perquè s'obligui a tots els venedors i compradors de bolets que vagin a fer el mercat a un lloc determinat, escollint-se la plaça que serveix pel mercat.

C.

OCASIÓ

Piano elèctric, bon estat, que val tretze mil pessetes, es ven a preu de ganga. — Raó: Cafè Colonial, Caldes de Malavella.

EL GIRONES

BESCANÓ

Dissabte passat, en el Centre Republicà Federal, donà una interessant conferència, la culta propagandista d'Esquerra senyora Aurea Seguí.

L'acte resultà brillantíssim, assistit d'un públic nombrós, on abundava l'element femení.

Després de breus i entusiastes paraules del president senyor Roch, la senyora Seguí féu la dissertació del tema "La dona i la política", el qual fou exposat en una forma i fons admirables, i amb una eloqüència que l'acreditaren de gran oradora.

El públic, atent en tot moment a les paraules de la conferenciant, sabé premiar-li amb una calurosa ovació en finalitzar el parlament. Seguidament el senyor Mascort agrai a la senyora Seguí la seva conferència, i féu un cant a la dona perquè amb voluntat ferma segueixi el camí de dignificació on l'ha posada la República.

Acabà l'acte amb gran germanor, comentant la necessitat imperiosa, que la veu de la dona republicana s'escampi arreu dels pobles.

SANT GREGORI

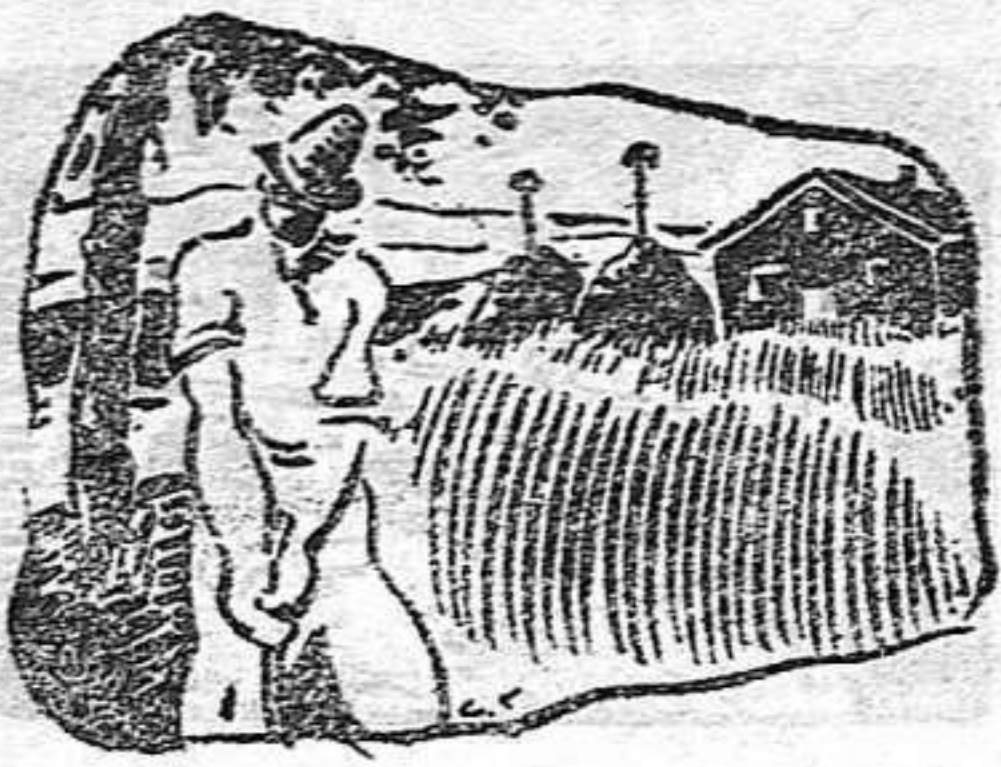
Davant nombrosa concurrència es celebrà diumenge passat, a les quatre de la tarda, en aquest Centre Republicà Federal, un acte d'afirmació republicana.

Feren ús de la paraula les companyes Maria Lluïsa Queralt i Nuri Oromí de les Agrupacions Femenines d'Esquerra de Barcelona, i el nostre amic Joaquim Morillo de la Joventut Republicana de Girona.

Foren llargament aplaudits, principalment la Nuri Oromí, la qual forní un parlament abrandat de fe republicana i catalanista.

PER LLOGAR: Des de 1.er de gener de 1934 el local baixos del Casino Olotí.

Informaran al mateix Casino, de 9 a 10 de la nit.

GARROTXA

OLOT

"L'OPINIÓ" A OLOT. — La inesperada i desgraciada actitud que, des d'uns dies, ha pres "L'Opinió", en defensa d'una posició política en què s'han col·locat uns quants elements que fins avui havien militat a l'Esquerra, (a l'empar i prestigi de la qual havien obtingut els càrrecs populars públics que encara conserven), ha causat una gran decepció a tots els seus habituals llegidors, els quals han considerat com un acte poc més que criminal, el de voler desmembrar, en aquests moments que haurien d'ésser d'estreta unió, la força democràtica d'esquerra més important de Catalunya.

La campanya injusta i plagada de mentides que aquest periòdic ha fet i encara continua fent, amb una tossuderia i constància dignes de millor causa, en contra dels principals cabdills de l'Esquerra, als quals atribueix els més greus mancaments en contra de les doctrines del Partit i de l'autonomia de Catalunya, ha semblat als seus lectors una cosa tan baixa de sostre i tan prop de la vulgaritat i de la insídia política, que no han pogut aguantar a les seves mans aquest periòdic, des del qual es llancen grapat de fang damunt unes conductes tan netes i exemplars, com ho són les de M. Santaló i la de l'honorable President de la Generalitat.

Per aquests motius, deuen ploure-hi a dotzenes, tots els dies, les baixes a la Redacció de "L'Opinió", no obstant comptar amb plomes que us dol haver de deixar, com la C. A. Jordana, Francesc Madrid, etc., Però l'ideal és per damunt de tot, i quan un periòdic, sense ésser oficial del Partit, us servia relativament bé les seves doctrines i us informava de tot allò que tenia una estreta relació amb la vida i marxa d'aquest Partit, semblava lògic correspondre-hi fent-nos-en subscriptors, però, reciprocament, quan aquest periòdic, sense uns motius prou convincents i defugint el criteri de la Majoria del seu Partit, enceta una intensa campanya de confusió i desmoralització entre

els seus lectors, els quals intenta endebades posar-los al costat d'una bandera personal que aixeca el senyor Lluhi, aquests reaccionen i adopten l'actitud més addient i eficaç que és la d'abandonar "L'Opinió" i el Grup del mateix nom.

Esmentem a continuació la primera llista dels que s'han donat de baixa; hi ha els noms següents: Pere Reixac, Carles Desplans, Pere Barret, R. Calm, R. Aubert, Joan Iglésies, Francesc Badosa, Manuel Coll, M. Mitjà, A. Pujol, Joan Calm, M. Girbau, Esteve Moles, Felip Torner, Josep Badia, J. Mir.

En aquesta llista, segurament en seguiran d'altres de tots els pobles de la Comarca i d'arreu de Catalunya.

Vegin, doncs, "L'Opinió" i el Grup del mateix nom, si en treuran gaire profit del seu Partit.

DELS CURSETS PER A INGRESSAR AL MAGISTERI OFICIAL. — En el primer exercici ha obtingut el número 1, la nostra distingida col·laboradora Llibertat Serra

Tant a ella com a la seva germana, que també ha estat aprovada, la nostra més cordial enhorabona.

AMER

El diumenge passat, a les nou i mitja del vespre en el Centre Republicà d'Amer hi havia una multitud de gent àvida de sentir la paraula entusiasta i vibrant dels homes d'Esquerra Republicana.

Parlaren els amics Sardà, Jover, Balaguer, Morillo i Ballesta, del Partit R. F. N. de les C. G. i Lluïsa Queralt i Nuri Oromí de les Agrupacions femenines d'Esquerra de Barcelona.

Fou un acte esplèndid com poques vegades s'havia vist a aquesta vila.

BAIX EMPORDA PALAFRUGELL

El dijous de la setmana passada va tenir lloc l'Assemblea Pesquera, a iniciativa de la Comissió Permanent que sorgí de la darre-ra Assemblea de Calella de Palafrugell, i convocada per tots els alcaldes dels pobles afectats per la crisi que ja fa temps plana damunt seu.

Foren hostes de casa nostra duran tot el dia, pescadors dels recons més apartats de Catalunya. Hi assistiren delegacions de dalt a baix del litoral, de Port-Bou a Sant Carles de la Ràpita. L'èxit d'assistents és l'única cosa que no han tingut barra de negar els que han subministrat les ressenyes de l'acte a "Baix-Empordà", "La Veu" i a "El Matí".

S'ha intentat fer, al voltant l'Assemblea de Palafrugell, una campanya més contra l'esquerrisme. Hi ha hagut gen prou ben disposada a veure a gallet, que hi ha vist fracassos de tots els homes d'esquerra que hi han intervingut. I tanmateix, la cosa és ben clara. La Lliga ha vist com la gent de mar ho ha fiat tot als homes d'esquerra per anar a la resolució de quelcom que semblava haver-se pintat enterament del color de les coses insolubles. Immediatament s'han dedicat a publicar que si s'ha acabat el peix a les nostres costes és culpa de l'esquerra i que l'esquerra ho promet tot als pescadors amb fins electorals. Naturalment que algú ha picat, però entre la nostra gent de mar hi ha encara el mínim d'educació humana necessària per fer el sord a quantes informacions fantàstiques s'han fet de l'acte del dia 12 i a quantes maniobres derrotistes es dediqui el grup de la Lliga per portar gent al dipòsit de 30 anys de catalanisme.

Dijous s'intentà trobar una solució que fés possible una harmonia entre les grans empreses i els que viuen de les anomenades pesqueres petites. L'ambient de l'Assemblea fou de fixar una veda per la pesca amb "vaques" i fer complir amb el màxim de rigor aquesta veda. Ultra això, també tothom tenia el desig d'anar a una reglamentació de la pesca en general. Alguns delegats presentaren plecs de conclusions dels seus representants. Parlà tothom que ho desitjà. S'escoltà l'opinió de tots, de petits i grans. Algun moment, la transcendència del que es discutia féu baixar el magnífic to de concòrdia que tingué l'acte gairebé sempre, però hom havia de tenir en

compte que els que es deixaren portar pel nerviosisme eren gent que han començat a sentir de molt prop flaire de misèria. En resum, per estudiar el plec de conclusions que presentaren els convocants, junt amb totes les memòries i esmenes que presentaren els delegats pesquers, es nomenà una comissió composta d'onze individus, dos representants per cada una de les cinc zones que s'acordà dividir el litoral català, —un de la pesca d'arrossegament i un de pesqueres petites— i un president. Aquesta Comissió cuidarà d'elaborar unes conclusions que harmonitzin totes les suggerències dels assembleistes i una vegada una nova aplegada les acordi definitivament, s'aixecaran al Ministeri corresponent per a fer-ne projecte de llei. S'acordà, també, que mentre duressin els treballs de la Comissió, les autoritats s'interessessin per al recte compliment de les lleis de pesca vigents en l'actualitat.

Durant el nomenament dels membres de la Comissió, que es féu per votació entre els assembleistes, un metge i un farmacèutic de Roses es retiraren de l'Assemblea de Pescadors per no haver quedat elegits.

Presidiren l'acte els senyors Sagrera, Alcalde de Palafrugell; Santaló, en nom del Govern català; Puig Pujades, Comissari de la Generalitat; Morató, per la Comissió organitzadora, i els diputats Estelric i Ayats. Actuà de Secretari el nostre company Jordi Frigola. Abans de cloure l'acte, el senyor Santaló, en nom de l'alta representació que portava, es féu seves les bases presentades pels assembleistes i remarcà com el Govern de Catalunya faria tot quan possible fos per tal de què les aspiracions dels congregats esdevinguessin una realitat.

Assistí a l'acte nombrós públic i, en realitat, l'única cosa que fracassà foren les informacions lligueres, ja que en res han influït en l'ànim de la gent de mar, que saben com únicament és gent d'esquerra la que pot portar els seus problemes pels camins de les solucions.

Havent-se arribat a un acord provisional entre patrons i obrers suro-tapers, el propassat dissabte no va tenir lloc la vaga general, tal com s'havia anunciat fins a darrers del divendres.

Diumenge l'equip local tornà a perdre un

nou partit en el seu propi terreny. Aquesta vegada fou a peus del Girona F. C. i per dos a un. La poca consistència de la ratlla mitja local, amb Castelló malalt i Pons desplaçat del seu lloc, influí molt en el desenvolupament del partit. El Girona, sobretot a la primera part causà una bona impressió. No així l'equip local, que jugà el pitjor partit de la temporada.

Dilluns tingué lloc a l'hotel del Cap de Sant Sebastià una Assemblea de Turisme. Hi assistí tota la gent interessada en fer diners explotant les belleses de la Costa Brava.

C.

EXPRES-BAR

Situat a la Rambla - GIRONA - Telèf. 119

Begudes de les millors marques

Ressopons econòmics

OBERT NIT I DIA

Del 1.er d'octubre al 30 d'abril, temporada de marisc

Ostres-Percebes-Almejes-Gambes
rebudes diàriament a les 5 tarda.

Ortopèdia Dr. Roca

IRRIGADORS COMPLETS DES DE 2'50 pts.

BRAGUERS - PERFUMERIA

PRIMER CENTRE D'ESPECÍFICS

ÉS LA

Farmàcia Doctor Roca i Fill

LA CREU ROJA - Telèfon, 135 - Plaça de l'Oli - GIRONA

La més antiga.—La més ben assortida.—La que ven els articles a preus més econòmics.

Esmolament de Navalles a la perfecció

VENDES DE TOTA CLASSE D'ARTICLES PROPIS PER BARBERIA. — GAVINETERIA FINA. GRAN ASSORTIT EN PERFUMERIA.

JOSEP SERRA

Argenteria, 10 - GIRONA

Comerciants agricultors

Abans de fer vostres compres a neu a visitar el nou Magatzem de grans i pinsos Enèrgic

— de —

Jacint Codina

No deixeu de fer una prova de els aliments concentrats Enèrgic, per Vaques, Vedelles, Porcs, Gallines i altre bestiar de corral. PRODUCTE NACIONAL AMB PATENT I MARCA REGISTRADA

Passeig de Blai, n.º 31 **OLOT** Telèfon, n.º 113
Casa central: VIC Rbla. Debollades, n.º 15 - Tel. n.º 192

Societat
**ANÓNIMA DE
TRANSPORTES**
OLOT

Servei de Recader diari entre Olot i Barcelona i viceversa amb combinació de l' **Agència Arias**

PASSEIG DEL BORN, N.º 13

Telèfon, 13354

Es garanteix un Servei Ràpid, Econòmic i Perfecte. — Paquets entregats al vespre a Olot, a les nou del matí del dia següent són lliurats als consignataris de Barcelona, i així mateix els que són entregats a Barcelona fins a la una de la tarda, a les set de la mateixa arriben a Olot.

S'ADMETEN ENCARRECS A: **ANÓNIMA DE TRANSPORTES**

(Carrer Antoni Llopis) i a les SUCURSALS: Plaça de la República, 11. - Telèfon, 48 i carrer de la Proa, 7
(ABANS «CASA SINGLA»)

A més, aquesta Societat compta amb un vagó diari de Sant Joan les Abadesses a Barcelona i viceversa, pel transport de mercaderies de **Petita Velocitat** que limita el temps en el trajecte a dos dies.

Cooperació
de Fundició
de ferro i metalls
OLOT
Carretera de Girona, 21
Treball esmerat i
preus mòdics.

FONDA DE RAMON ROVIRA

TELÈFON, 330

Ronda Dr. Robert, núm. 43
GIRONA

CALDERERIA I CALEFACCIÓ CENTRAL FUMISTERIA

Soldadura Autògena i Tall per oxigen
Instal·lació d'Aparells Sanitaris

PERE VALENTI FURTET

Calderers, 13 - GIRONA

CENTRE D'ESPECIFICS

UNIC A LA COMARCA

Els millors productes medicinals. - TOTS ELLS D'ORIGEN. - Unics de propietats
terapèutiques garantides.

Plaça de les Castanyes - GIRONA - Telèfon, 144

FARMACIA RIBAS

BICICLETES

Triomf de la gran marca

ORBEA

al comptat i a terminis des de 5 ptes. setmana

Carrer Olivo, 8 (davant camp d'Esports)

ORBEA

GIRONA

SUCRES
EMPAQUETATS

Girona

TELÈFON, 321

Casa Escatllar

APARELLS DE RADIO

"FADA"

FERRETERIA I BATERIA DE CUINA

OBJECTES PER A REGALS

LOÇA SANITARIA

Rambla Llibertat, 28 - Mercaders, 6-7

Gràfiques
DARIUS
BAHOLA
Girona

CALÇATS MALARET

Vendes a l'engrós i detall

RAMBLA LLIBERTAT, 5

GIRONA